

VERTIGO

NR. 60 | MAART 2020

Een duizelingwekkende dosis cinema

**MONOS
BEANPOLE
OFFSCREEN
DE VERTIGO AWARDS
THE BAREFOOT EMPEROR
ONWARD**

GEORGE MACKAY ESSIE DAVIS NICHOLAS HOULT THOMASIN MCKENZIE WITH CHARLIE HUNNAM AND RUSSELL CROWE

A FILM BY
JUSTIN KURZEL

TRUE HISTORY OF THE

KELLY GANG

FROM THE DIRECTOR OF MACBETH AND SNOWTOWN

18/03 IN DE BIOSCOOP

© 2023

10

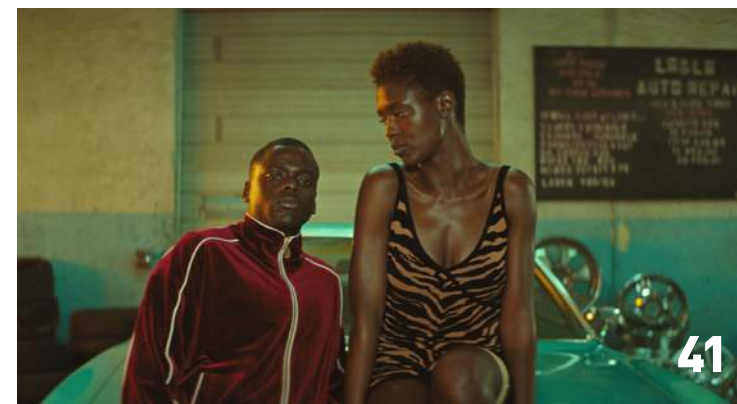
16

18

32

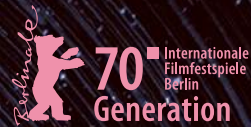

41

- 5 VOORWOORD
- 7 SHORT CUTS
- 9 ZWART-WIT
- 10 ONWARD
- 16 THE BAREFOOT EMPEROR
- 18 MONOS
- 22 JUMBO
- 24 OFFSCREEN
- 30 BEANPOLE
- 32 TRUE HISTORY OF THE KELLY GANG
- 34 DE VERTIGO AWARDS
- 41 KLAPS
- 42 RADAR
- 46 DIALOOG

KWASSA FILMS, LES FILMS FAUVES & INSOLENCE PRODUCTIONS PRÉSENT

VERTIGO

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER

Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER

Peter Janssens
peter@vertigoweb.be

MEDEWERKERS

Ruben Nollet, Jonas Govaerts,
Chris Craps, Christophe Verbiest

WEBMASTER

Hans verschooten

WEBREDACTIE

Arno Callens

EINDREDACTIE

Piet Uyttebroeck

LAY-OUT

Geert Verbist

FOTO TIM MIELANTS

ID/ photo agency - Fred Debrock

RECLAMEREGIE

info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Dorian van der Brempt
Postbus 10009
2000 Antwerpen

DRUK

Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, scan of op enige
andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk
akkoord van de uitgever.

📌 VERTIGObe

📷 VERTIGOgram

📺 VERTIGObe

Je kunt misschien morren dat Pixar niet altijd meer het duizelingwekkende niveau van zijn hoogdagen haalt, maar één ding staat vast: de gerenommeerde animatiestudio weet keer op keer tot tranen toe te ontroeren. Of het nu gaat om de scène uit *Ratatouille* waarin de restaurant-criticus jeugdherinneringen begint op te halen, de openingsmontage van *Up* waarin de levensloop van het bejaarde hoofdpersonage wordt samengevat

of de verschroeiende finale van *Toy Story 3*: zelfs de dufste doodbidder houdt het bij zulke momenten niet droog. Het zijn trouwens niet alleen tranen van verdriet die Pixar losweekt, vaak gaat het om een combinatie van emoties – van diepe droefheid tot puur plezier.

Tijdens de persvertoning van *Onward* was het bij ondergetekende weer zover: tranen met tuiten heb ik gehuild. Het verhaal van twee elfenbroers die een magisch object zoeken waarmee ze hun veel te vroeg gestorven vader voor enkele uren kunnen terugtoveren, raakte duidelijk een gevoelige snaar. In de eerste plaats omdat mijn eigen vader enkele jaren terug na een zware hartaanval op het nippertje aan de dood is ontsnapt, in de tweede plaats omdat ik eens te meer besepte dat hij mij de passie voor cinema met de paplepel heeft ingegoten en er dus voor gezorgd heeft dat ik vandaag ben wie ik ben en doe wat ik doe.

Over onze gezamenlijke bioscoopavonturen kan ik een boek vullen. Zo herinner ik me hoe hij de zevenjarige versie van mezelf op hilarische wijze bleef antwoorden dat óók hij niet begreep wat de oermensen in *La guerre du feu* aan het zeggen waren. Dan was er die herneming van *Eraserhead* die zo drukbezocht was dat de sfeer in de zaal zo mogelijk nog benauwender was dan die in de David Lynch-klassieker. Last but not least: die talloze keren dat we tevergeefs probeerden binnen te raken bij het als KNT bestempelde *Batman* – om uiteindelijk dan maar naar een drive-incinema te rijden waar men het niet zo nauw nam met de leeftijden van de bezoekers.

Bedankt voor al die magische momenten, paps!

STEVEN TUFFIN

HOOFDREDACTEUR

NOÉMIE
MERLANT

EMMANUELLE
BERCOT

BASTIEN
BOUILLON

SAM
LOUWYCK

VERTIGO

18/03/2020

PETER VAN DEN BEGIN LUCIE DEBAY UDO KIER GERALDINE CHAPLIN BRUNO GEORIS TITUS DE VOOGDT

THE BAREFOOT EMPEROR

THE NEW FILM BY PETER BROSENS & JESSICA WOODWORTH

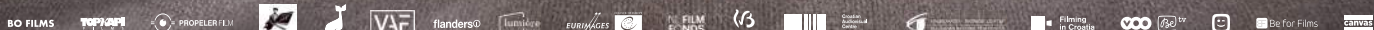
Official Selection

tiff

Toronto International Film Festival 2019

WRITTEN AND DIRECTED BY PETER BROSENS & JESSICA WOODWORTH WITH PETER VAN DEN BEGIN LUCIE DEBAY UDO KIER GERALDINE CHAPLIN BRUNO GEORIS TITUS DE VOOGDT DARKO STAZIC SINISA LABROVIC CINEMATOGRAPHY TON PETERS NSC PRODUCTION DESIGN SABINA CHRISTOVA
SOUND PEPLIN ABEN COSTUMES MORANA STARCEVIC MAKEUP PETYA SIMEONOVA EDITOR DAVID VERDURME SOUNDCAPES CHARO CALVO SOUND EDITOR MATTHIAS HILLEGEER MIX ALEK "BUNIC" GOOSSE LINE PRODUCERS MAARTEN D'HOLLANDER TIM MARTENS LANA MATIC
A BELGIAN-DUTCH-CROATIAN-BULGARIAN CO-PRODUCTION PRODUCED BY PETER BROSENS JESSICA WOODWORTH (BO FILMS) COPRODUCED BY FRANS VAN GESTEL ARNOLD HESLENFELD LAURETTE SCHILLINGS (TOPKAPI FILMS) LANA MATIC BORIS T. MATIC (PROPELER FILM)
MARCHENRI WAINBERG (WAINBROSSE PRODUCTIONS) MIRA STALEVA STEFAN KITANOV (ART FEST) VOOR&BETV CANVAS WITH THE SUPPORT OF FLANDERS AUDIOVISUAL FUND (VAF) & FLANDERS IMAGE THE BELGIAN FEDERAL GOVERNMENT TAX SHELTER & LUMIERE INVEST EURIMAGES
NETHERLANDS FILM FUND (NFF) CENTRE DU CINEMA ET DE L'AUDIOVISUEL DE LA FEDERATION WALLONIE-BRUXELLES (CCA) CROATIAN AUDIOVISUAL CENTRE (HAYC) BULGARIAN NATIONAL FILM CENTER (BNFC) FILMING IN CROATIA TELENET BE FOR FILMS

Producer Harvey Weinstein – verkrachter van vrouwen, bevuiler van potplanten en, het ergst van al, de man achter de *Scary Movie*-franchise – werd op zijn recente proces in New York veroordeeld wegens seksuele aanranding en verkrachting in de derde graad. De jury bevond de gevallen Oscarwinnaar echter onschuldig aan verkrachting in de eerste graad, waardoor hij nipt

een levenslange celstraf ontloopt. Een ontroerde Harvey: 'Het is gewoon al een eer om gedetineerd te worden.' **V** Harrison Ford (77) laat weten dat de opnames van de vijfde Indiana Jones-film deze zomer van start zullen gaan. Dit keer gaat de hoogbejaarde archeoloog naar verluidt op zoek naar de echte Werthers Echte. **V** Mikaela Spielberg, de geadopteerde 23-jarige dochter van Steven Spielberg, heeft via haar Instagramaccount laten weten dat ze vrijwillig in de porno-industrie stapt. 'Ik ben een seksueel wezen en ik wil mijn seksualiteit delen met anderen', aldus de toekomstige ster van titels als *The Sperminal*, *War Whores* en *Catch My Cum If You Can*. **V** 'Hoe slecht waren de Academy Awards dit jaar? De winnaar was... een film uit Zuid-Korea. Hoe kon dat in godsnaam gebeuren? We hebben al genoeg handels-

problemen met dat land. Moesten ze hun echt een prijs geven?' President Donald Trump is geen fan van *Parasite*, de grote winnaar op de Oscars afgelopen februari. Reactie van Neon, de Amerikaanse distributeur van de film: 'Logisch. Hij kan geen ondertitels lezen.' **V** Gwyneth Paltrow deelde op Instagram dan weer een foto van zichzelf met een mondmasker op en het onderschrift: 'Ik heb al eens in deze film meegespeeld.' Een benauwende rampenfilm die de hele wereld deed huiveren? Juist ja: *Mortdecai*. **V** 27 jaar na datum krijgt *De zaak Alzheimer* dan toch een Engelstalige remake: *Memory*, met in de hoofdrol Liam Neeson. We willen niet beweren dat de 67-jarige acteur zélf aan alzheimer lijdt, maar niet alleen is dit zijn zoveelste rol als krasse wraakengel (de drie *Taken*-films, *A Walk Among the Tombstones*, *Cold Pursuit*), Neeson speelde het afgelopen decennium ook al eens een huurmoordenaar (*Run All Night*) én een personage met geheugenverlies (*Unknown*). **V** In een recent diepte-interview met *The Guardian* onthulde de legendarische Britse cineast John Boorman (*Deliverance*, *Excalibur*) hoe hij in de jaren zeventig bijna *The Lord of the Rings* had verfilmd: 'Ik wilde negen- of tienjarige jongetjes casten als hobbits, hen baarden opplakken en hun stemmen laten dubben door volwassenen. Wellicht was het een ramp geworden, ja.' **V** Disney opent binnenkort een hotel geïnspireerd door *Star Wars*. Meer nog: wie incheckt met zijn broer of zus, krijgt sowieso de *love suite*. **V** In Londen gaat deze lente dan weer een

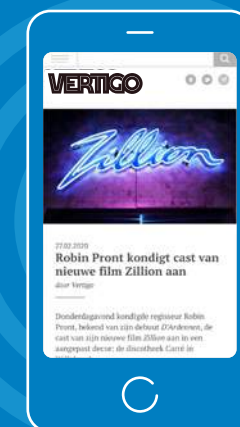
Batmanrestaurant open genaamd Park Row, naar de plek waar Bruce Waynes ouders werden omgelegd. Suggesties van de chef:

de Ra's al Goulash, de Gothamburger en de Kip Kung POW! **V** In de steigers: een musical rond NSYNC, de boys-band waar Justin Timberlake in de

jaren negentig bekend mee werd. De hoofdrollen zullen worden vertolkt door onbekende gezichten, namelijk de andere leden van NSYNC. **V** Ex-Avengers Scarlett Johansson en Chris Evans, ten slotte, worden waarschijnlijk gecast in een remake van *Little Shop of Horrors*, verwacht in 2021. Die horrormusical gaat over een pratende potplant, oftewel: Harvey Weinsteins ergste nachtmerrie. **V**

Op [vertigoweb.be](https://www.vertigoweb.be)
vind je elke dag
kraakvers filmnieuws

LE CERCLE NOIR POUR F I I D I E L I J I O © 2021 MONTAGNE FILMS

la1ère

moustique

PSYCHOLOGIES

11 MAART IN DE BIOSCOOP

12

Co-funded by the Creative Europe MEDIA Programme of the European Union

Imagine

ZWART-WIT

NAAM Tim Mielants
BEROEP Regisseur
BEKEND VAN *Super8*, *Cordon*, *Peaky Blinders* en *De Patrick*, winnaar Beste Vlaamse Film 2019 op de recentste Vertigo Awards.

Marvel of DC?
‘Marvel, omdat ik daar een persoonlijke connectie mee heb. Enkele jaren geleden mocht ik een paar afleveringen regisseren van *Legion*, een spin-off van de *X-Men*-franchise. Dat ik niets met superhelden heb, vonden de producers geen enkel probleem.’ (lacht)

Digitaal of pellicule?
‘Pellicule, ook al heb ik daar in mijn carrière nog maar één keer op gedraaid: voor *The Sunflyers* was dat, mijn eindwerk op Sint-Lukas. We schoten op omkeerfilm, wat betekende dat we de look achteraf nauwelijks nog konden bijwerken. Dat zorgde voor een bijzondere concentratie op de set, die ik weleens mis als ik digitaal draai.’

Tom Hardy of Cillian Murphy?
‘Cillian, gewoon omdat ik hem beter

ken. Tom had slechts vijf draaidagen voor het seizoen van *Peaky Blinders* dat ik regisseerde. Cillian zag ik vrijwel elke dag. We zijn echt close geworden tijdens de shoot. Hij volgt mijn werk nog steeds op de voet en stuurt me geregeld berichten: ‘Wanneer maken we samen een film?’

Film of tv?
‘David Fincher heeft eens gezegd: “Cinema is een popsong, televisie is een opera.” Ik sluit me daarbij aan: het ene medium is niet beter dan het andere, ze zijn gewoon anders. Ik bedoel, wie durft er na mijlpalen als *Twin Peaks*, *The Sopranos* en *The Wire* nog te beweren dat het kleine scherm ondergeschikt is aan het grote?’

Adil of Bilal?
‘Tiens, is dat niet één persoon? (lacht) Nee, ik heb hen allebei even graag en ik bewonder hun synergie: twee regisseurs op één set, het is niet evident. Mijn volgende film, *Wise Blood*, heb ik ingeblikt in co-regie met Bouli Lanners. Dat was best tof. Bouli speelde zelf ook mee, waardoor hij me niet voortdurend op de vingers kon

kijken. Dat scheelde.’
Rocky of Rambo?
‘*Rocky*, enkel en alleen al om die trainingsmontage. (neuriet) ‘*Gonna fly now...*’ Dat nummer geeft me energie: ‘Komaan Mielants, je kunt het! Niet bij de pakken blijven zitten!’

Dominique De Ruddere of Stijn Coninx?
‘Deruddere. *Crazy Love* blijft een van de beste Belgische films tot nu toe, zowel qua stijl als inhoud. Ik herinner me vooral de scène waarin Michael Pas aan Geert Hunaerts voordoet hoe je moet masturberen: “Wel oppassen dat je het niet te vaak doet, anders word je zot!” Dat heb ik een paar jaar oprecht geloofd.’

Star Wars of Star Trek?
‘Niet echt een mening over. Ik hou meer van cerebrale sci-fi, zoals *Solaris*. Men vroeg me onlangs of ik een aflevering van de *Star Wars*-spin-off *The Mandalorian* wilde regisseren. Blijkbaar speelt daar een babyversie van Yoda in mee? Je ziet, ik weet weer van niets.’ (lacht) **JONAS GOVAERTS**

Hocus Pocus PAPS

Dit jaar verschijnen er maar liefst twee originele Pixar-films in de zalen. In juni komt *Soul* eraan, de nieuwe metafysische trip van *Inside Out*-regisseur Pete Docter. Maar eerst is er *Onward*, een emotionele rollercoaster van *Monsters University*-brein Dan Scanlon. Centraal staan twee elfenbroers die in een moderne sprookjeswereld zonder veel magie op zoek gaan naar een toverspreuk om een dag met hun overleden vader te kunnen doorbrengen. De vijf basisingrediënten van dit geanimeerde toverdrankje onder de loop. **STEVEN TUFFIN**

Broederlijke verschillen

Onward speelt zich af in een buitenwijk waar het fantastische en het alledaagse één geheel vormen. Op de daken van de paddenstoelhuizen staan schotelantennes en overal zijn gezinswagens geparkeerd. Er valt echter geen mens te bespeuren: de wereld wordt bevolkt door sprookjesfiguren als trollen, elfen en zeemeerminnen. ‘Alles wat je in de seventies op bestelbusjes kon spotten’, lacht Rae. Opmerkelijk detail: eenhoorns zijn er geen majestueuze wezens, ze gedragen zich als ongedierte dat het op vuilnisbakken gemunt heeft.

In die (niet zo) magische wereld vormen de twee hoofdpersonages de directe link met Scanlons

tragische verleden. ‘Ian en Barley zijn elfenbroers die qua leeftijd evenveel verschillen als Dan en zijn broer’, licht Rae toe. ‘Ian is de jongste van de twee en een typische awkward tiener. Hij voelt zich het comfortabelst als hij alles op routine kan doen. Barley zit helemaal anders in elkaar. Hij barst van het

zelfvertrouwen en houdt van chaos. Hij is het soort elf dat eerst handelt en dan pas nadenkt. Het grootste verschil tussen de twee broers is hun interesse in magie: terwijl Barley zich via roleplayinggames verdiept in de verloren kunst van het toveren, doet Ian al die hocus pocus af als voorbijgestreefd.’

Jeugdtrauma

Dan Scanlon werkt al sinds 2001 bij Pixar. Tot voor kort waren zijn belangrijkste bijdragen de storyboards voor *Cars* en de regie van de *Monsters Inc.*-prequel *Monsters University* – met andere woorden: niet bepaald de diepzinnigste films van de populaire animatiestudio. Voor *Onward*, Scanlons tweede langspeelfilm als regisseur, haalde hij echter inspiratie bij het donkerste hoofdstuk uit zijn jeugd: de dood van zijn vader, toen hij amper een jaar oud was.

‘Dan en zijn twee jaar oudere broer herinneren zich niets meer

van hun vader’, vertelt producent Kori Rae met wie Scanlon sinds *Monsters University* een creatief team vormt. ‘Ze moesten het dus stellen met de verhalen die hun moeder over haar echtgenoot vertelde, een kleine verzameling foto’s en enkele homemovies zonder geluid. Toen de jongens tieners waren, gaf een familielid hun onverwacht een cassette waarop hun vader naar verluidt te horen was. Ze beluisterden de hele A-kant, maar daarop was de man niet te horen. De B-kant leverde niet veel meer op: buiten een “hi” en een

“bye” zei hij niets. Toch was het voor beide jongens een magisch moment. En het inspireerde Dan om *Onward* te maken.’

Gelaagde zoektocht

Net zoals Dan en zijn broer verloren Ian en Barley hun vader toen ze nog heel jong waren, maar in tegenstelling tot hun tegenhangers van vlees en bloed krijgen de elfen de kans om hun vader voor één dag terug te toveren. Nadat Barley er niets van bakt, ontpopt Ian zich onverwachts als een heuse magiër. Alleen blijkt het ritueel net iets te zwaar voor een beginnening en wordt het voortijdig afgebroken, waardoor enkel het onderlijf van vaderlief tevoorschijn komt. Gelukkig weet Barley hoe ze dit euvel kunnen oplossen, maar dan moeten de broers wel zo snel mogelijk op zoek naar een zeldzaam object.

‘Op papier lijkt *Onward* misschien eenvoudig, maar onder de dikke

laag popcornpret gaan heel wat uitdagende elementen schuil’, licht Rae toe. ‘De humor is bij momenten best gewaagd en sommige knipogen zullen alleen volwassenen opvallen – het is bijvoorbeeld geen toeval dat de bewegingen van de louter uit benen bestaande vader doen denken aan die van het lijk dat rondgesleurd wordt in de eightiesklassieker *Weekend at Bernie’s*. (lacht) Bovendien passeren er enkele lgbtq-referenties en daar ben ik persoonlijk heel trots op. (Rae is al sinds 1991 samen met Darla K. Anderson, een andere Pixar-medewerkster die onder meer *Toy Story 3* en *Coco* produceerde, nvdr.) Het gaat er ook emotioneler aan toe dan je zou verwachten, maar meer zeg ik daar niet over.’ (lacht)

Dat emotionele aspect heeft ongetwijfeld te maken met de chemie tussen de stemmencast van de originele versie. Ian en Barley worden respectievelijk vertolkt door Spider-Man-ster Tom Holland en Guardians of the Galaxy-opperhoofd Chris Pratt. De twee leerden elkaar kennen tijdens de opnames van Avengers: Infinity War en bouwden tijdens de shoot van Avengers: Endgame een heuse vriendschap op. 'En dat hoor je', glundert Rae. 'We hebben Tom en Chris dan ook gecast omdat hun stemmen perfect bij de personages pasten en niet – zoals sommige criticasters beweren – omdat de Disney-bonzen het ons

hebben opgelegd als een soort sardonische crossmarketing tussen twee van hun merken.'

De moeder van het duo wordt vertolkt door Julia Louis-Dreyfus, bekend van de tv-series Seinfeld en Veep. 'Ze had de perfecte stem om de twee kanten van haar personage weer te geven', aldus Rae. 'In het begin van de film is ze de lieflijke moederkloek die alles doet voor haar jongens, maar wanneer die eropuit trekken en mogelijk in gevaar zijn, transformeert ze in

een veel krachtigere vrouw.' Een andere welluidende naam op de castlijst is die van Octavia Spencer uit The Help en Hidden Figures. Zij speelt een mythische figuur genaamd de Manticore: deel leeuw, deel draak, deel schorpioen. 'Ook Octavia moest een personage met meerdere facetten spelen. Wanneer Ian en Barley de Manticore voor het eerst ontmoeten, heeft ze haar gewelddadige natuur afgezworen, maar gaandeweg vindt ze haar ware zelf terug.'

Back to basics

In de eerste minuten van Onward wordt uit de doeken gedaan hoe toverkunst door de jaren heen plaats heeft gemaakt voor wetenschap en technologie – het licht aansteken met een schakelaar is nu eenmaal makkelijker dan met een toverspreuk. En ook het achtergrondverhaal van de Manticore – ooit een tot de verbeelding sprekende krijgster die vriend en vijand angst inboezemde, nu een gestresseerde uitbaatster van een familierestaurant, waar haar woeste verleden afgezwakt wordt tot veilig

volksvermaak – past perfect bij het 'waar is de magie?'-thema.

'Geef toe: we dromen allemaal van een beetje meer magie in ons leven', zegt Rae daarover. 'Ook bij een hoogtechnologisch bedrijf als Pixar heerst een back-to-basicsgevoel. Het is geen toeval dat wij momenteel geen sequels, prequels en spin-offs op het programma hebben staan en voluit gaan voor originele projecten. Het lijkt wel alsof de hele wereld

beseft dat er bepaalde limieten bereikt zijn. Maar ga het alsjeblieft nu ook weer niet te ver zoeken: Onward is absoluut geen pleidooi voor een terugkeer naar vromere tijden. Het blijft in de eerste plaats een avonturenfilm voor jong en oud over twee elfenbroers en de slungelige benen van hun papa.' (lacht)

ONWARD SPEELT VANAF 4 MAART IN DE BIOSCOOP

GREENHOUSE TALENT AND SENBLA PRESENT
THE FILM WITH LIVE ORCHESTRA

WINNER OF 2 ACADEMY AWARDS®
BEST ORIGINAL SCORE AND BEST ACTOR

JOKER

LIVE IN CONCERT

Performing Hildur Guðnadóttir's award-winning score

12.05.2020
PALEIS 12
BRUSSELS EXPO

senbla
© 2020 WBIE
TM & © DC Comics
dS De
Standard
GREEN
HOUSE
TALENT

GREENHOUSE TALENT, SEMMEL CONCERTS
AND RCI GLOBAL PRESENT

HANS ZIMMER

LIVE EUROPE TOUR 2021

21.02.2021
SPORTPALEIS
ANTWERPEN

HANSZIMMERLIVE.COM

semmel
concerts
GREEN
HOUSE
TALENT

KONING KWETSBAAR

Vier jaar nadat ze met *King of the Belgians* het filmfestival van Venetië veroverden, halen Jessica Woodworth en haar coregisseur/echtgenoot Peter Brosens de verwarde Belgische koning Nicolas III opnieuw voor de camera. Maar noem *The Barefoot Emperor* vooral geen typische sequel. 'Bij elke film starten we een beetje van nul af aan.' **RUBEN NOLLET**

Peter Brosens en Jessica Woodworth die een komedie maken? Het idee op zich was bizar genoeg. Het echtpaar stond immers bekend om films als *Altiplano* en *La cinquième saison*, metaforische drama's met een breed wereldbeeld. Maar kijk, *King of the Belgians* bleek niet alleen een geestige, surrealistische komedie, hij wist ook een internationaal publiek te overtuigen. In 2016 sloeg de film zodanig aan op het festival van Venetië dat men hoofdrolspeler Peter Van den Begin zowat de kleren van het lijf scheurde telkens als die er zich op straat waagde.

Nadien volgde een wereldwijde triomftocht die nog steeds niet voorbij is. '*King of the Belgians* speelde eind februari nog op het JEF-jeugdfilmfestival in Antwerpen', zegt Woodworth met een tevreden grijns. 'We zitten nu aan 125 festivals in binnen- en buitenland. We zijn heel blij dat de film overal zo gewaardeerd wordt, want humor is totaal onvoorspelbaar. Je moet voor tweehonderd procent je buikgevoel volgen. We hebben er veel uit geleerd.'

En nu is onze fictieve vorst Nicolas III dus terug. Na zijn tocht door de Balkan is de koning zonder land – België is tijdens zijn afwezigheid gebarsten – in Sarajevo gearriveerd, net op tijd voor de herdenking van de dodelijke aanslag op aartshertog Franz Ferdinand in 1914. Daar

gebeurt iets waardoor Nicolas in een kuuroord belandt. Dat ligt op Brijuni, een Kroatisch eiland dat ooit het zomerverblijf van de legendarische Joegoslavische leider Josip Tito was.

'We hadden het idee voor *The Barefoot Emperor* al voordat *King of the Belgians* in première ging in Venetië', vertelt Woodworth. 'We voelden dat we verder wilden met Nicolas. Het is nooit onze bedoeling geweest om het succes van de vorige film te verzilveren. Daarom is *The Barefoot Emperor* geen traditioneel vervolg, maar een totaal andere film qua benadering en beeldtaal. Bij elke film starten we een beetje van nul af aan.'

Als de chaos in België aan de basis lag van *King of the Belgians*, dan richt *The Barefoot Emperor* de blik strak op Europa. Het sanatorium waar Nicolas III terecht komt, wordt geleid door een directeur (rol van Udo Kier), die er neofascistische ideeën over een 'Nova Europa' op nahoudt. 'We vonden het essentieel om het over Europa te hebben', zegt Woodworth. 'Nicolas is een heel kwetsbare figuur. Hij snapt niet wat er aan de hand is. Dat geldt eigenlijk voor ons allemaal. Alles verandert zo snel. We leven in een heel rare tijd. We willen met droge, satirische humor een dialoog opstarten over waar we ons bevinden en waar we naartoe willen met Europa.'

Die humor zit in de kleinste details, benadrukt de cineaste. Ze raadt iedereen dan ook aan om *The Barefoot Emperor* in de bioscoop te gaan bekijken. 'Dit is echt geen film voor op je smartphone of laptop. Je moet van elk detail kunnen genieten – met je ogen, maar ook met je oren. Het geluid speelt een grote rol. We zijn bijvoorbeeld een week lang bezig geweest om honderden vogelgeluiden de juiste plaats te geven.'

Wat het derde luik van de geplande trilogie betreft, houdt Woodworth zich nog wat op de vlakte. Ze wil enkel kwijt dat die zich in de toekomst zal afspelen, maar zij en Brosens wachten eerst af hoe de situatie in Europa evolueert. Intussen hebben ze een ander ijzer in het vuur: een bewerking van de roman *De woestijn van de Tartaren* van Dino Buzzati, die ook *De beroemde bereninvase van Sicilië* schreef. Die film zullen ze dit jaar in Armenië draaien. ▣

**THE BAREFOOT EMPEROR SPEELT VANAF
4 MAART IN DE BIOSCOOP**

TUSSEN HEMEL

Een nieuw Latijns-Amerikaans genie is opgestaan. In *Monos* bouwt de Colombiaans-Ecuadoranse cineast Alejandro Landes de belevenissen van een groepje tienersoldaten in een berggebied uit tot een overweldigende brok cinema. 'Heel de film is voortgevloeid uit ambiguïteit.' **RUBEN NOLLET**

EN HEL

Een niet nader gespecificeerd land in Latijns-Amerika, ergens hoog in de bergen. Acht tieners, die zichzelf de Monos (apen) noemen, bewaken er een Amerikaanse vrouw die ontvoerd is door de guerrillabeweging waartoe ze behoren. Nu en dan krijgen ze drill-oefeningen van een kort opgeschoten sergeant, maar doorgaans worden ze aan hun lot overgelaten en geven ze zich uit pure verveling over aan wilde spelletjes. En die lopen al snel uit de hand.

Monos is na de documentaire *Cocalero* (over de Boliviaanse vakbonds-leider Evo Morales) en het overvaldrama *Porfirio* de derde langspeelfilm van Alejandro Landes. Hij werd 39 jaar geleden geboren in Brazilië, groeide op in verschillende Latijns-Amerikaanse landen en liep universiteit in de VS.

Wat Landes in *Monos* met een miniem budget voor elkaar krijgt, is een klein mirakel: een emotioneel wurgende, visueel en auditief adem-benemende en thematisch bruisende mix van thriller, drama en allegorie. Het plot doet denken aan dat van *Lord of the Flies*, maar *Monos* graaft dieper. Een blik op het leven van kindsoldaten, een weergave van de woelige tijd die we de adolescentie noemen en een portret van de vele Latijns-Amerikaanse landen die al jaren met geweld worstelen en maar niet volwassen kunnen worden: het zit er allemaal in.

Hoe representatief is *Monos* voor je eigen tienerjaren?

ALEJANDRO LANDES: ‘Ik ben opgegroeid in het Colombiaanse Medellín en Quito, de hoofdstad van Ecuador. Daar heb ik verschillende soorten geweld ervaren. Ik maakte gewelddadige protestbetogingen mee en zag hoe presidenten van de macht werden verdreven. Daarnaast werden er leden van mijn familie ontvoerd. Tegelijk heb ik het geluk gehad dat ik naar een goeie school ben gegaan, dat mijn ouders bij elkaar zijn gebleven en dat ik in het buitenland heb kunnen studeren.’

Toch lijkt je een nauwe band te voelen met de tieners uit de film.

‘Ja, in de zin dat ik er als tiener soms van droomde om ergens ver weg te zijn, op een plek waar niemand nog zou zeggen wat ik moest doen. Ik deel ook hun droom om te behoren tot iets wat groter is dan zij. Vrijheid, relevantie en een doel in het leven, daar hunkeren we allemaal naar. Ik heb echter nooit deel uitgemaakt van een gewapende rebellengroepering of gevochten bij een guerrillaleger. Daar moest ik me dus in verdiepen.’

Hoe heb je dat gedaan?

‘Ik bezocht onder meer re-integratie-kampen waar voormalige guerrillasoldaten voorbereid worden op hun terugkeer naar de samenleving. Een van hen, Wilson Salazar, speelt mee in de film. Hij is de Boodschapper, de man die nu en dan langskomt om de Monos te trainen. Wilson werd lid van een Colombiaanse guerrilla-groepering toen hij elf was en groeide hij uit tot een vermaarde krijger, tot hij op zijn vierentwintigste deserteerde. Ik had hem oorspronkelijk ingehuurd als raadgever, maar hij was zo overtuigend dat ik hem uiteindelijk voor de camera heb gehaald.’

***Monos* is een dromerige, allegorische film. Was research eigenlijk wel nodig?**

‘Ik wilde dat de film geen kant zou kiezen. Daarom heb ik tijd doorgebracht met alle partijen die bij deze conflicten betrokken zijn: reguliere militairen die gevochten hadden tegen rebellen, rebellen uit linkse en rechtse milities en mensen die werden gekidnapt.’

Wat was het meest verrassende inzicht dat je research je heeft opgeleverd?

‘De dubbelzinnige gevoelens van de gekidnapte mensen. Ze schrijven hoe prachtig de landschappen en plekken waren waar ze zich bevonden, maar het was ook hun gevangenis. Het was tegelijk een paradijs en een hel. Die ambiguïteit vond ik zo sterk dat heel de film daar uit voortgevloeid is. Daarnaast ontdekte ik dat de leiders

van de milities de bewaking van de gijzelaars overlaten aan figuren die helemaal onderaan de pikorde staan, de tienersoldaten dus.’

‘Monos’ betekent letterlijk ‘apen’ in het Spaans, maar heeft de term nog andere connotaties?

‘In Spanje betekent het ook ‘schatjes’, in Colombia is ‘mono’ straattaal voor ‘man’, zoals in “Hé man, kom eens hier”, en het kan ook ‘blond’ betekenen. Maar de manier waarop ik het gebruik, verwijst naar de Griekse oorsprong van het woord, in de zin van ‘één’ of ‘enkel’. Zoals in monotoon of monochroom. Ik wilde het in deze film hebben over de spanning tussen het individu en de groep. Je wilt ergens toe behoren, maar je wilt ook jezelf zijn. Die gespleten emotie voel je heel sterk tijdens je tienerjaren.’

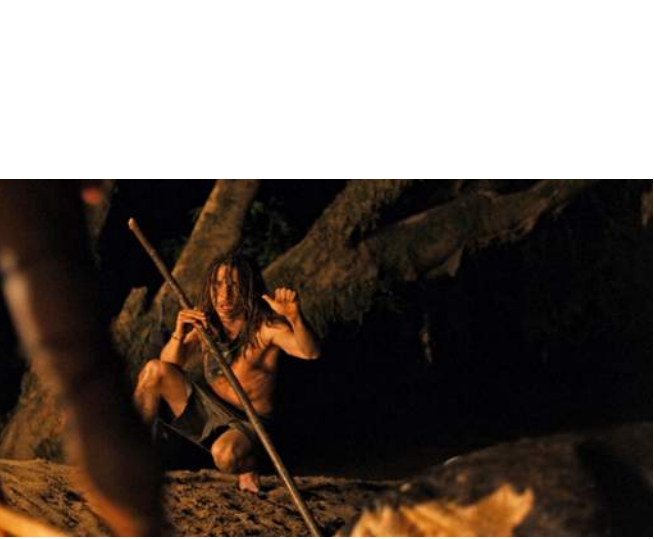
***Monos* gaat dus duidelijk over méér dan louter kindsoldaten.**

‘Het is inderdaad geen typisch verhaal over een probleem in een land ergens

ver weg. De personages houden de kijker een spiegel voor. De machts-dynamiek in de groep zie je ook op kantoor of op de speelplaats. Alleen is in de film alles uitvergroot omdat de situatie intenser en directer is.’

De codenamen van de personages klinken soms eigenaardig. Rambo, Boom Boom en Lobo verwacht je bij soldaten, maar je hebt ook minder stoere of sexy namen: Sueca betekent ‘Zweed’, Perro ‘hond’ en Pitufo ‘smurf’. Hoe heb je die namen gekozen?

‘Ze horen in de eerste plaats bij de fabel die de film is, maar je zou verstoeld staan van welke *noms de guerre* echte soldaten gebruiken om hun identiteit te verbergen. Tijdens mijn research kwam ik geregeld namen tegen die ronduit komisch waren. De meest gevreesde commandant van het FARC in Colombia noemde zichzelf ‘Mono Jojoy’, wat zoveel betekent als ‘Jojoy het aapje’. De man die het FARC opgericht heeft, stond

bekend als ‘Tirofijo’ of ‘Schiet altijd raak’. De codenamen ontstaan vaak uit iets realistisch en daar heb ik mee gespeeld.’

De acteurs mochten hun codenamen dus niet zelf kiezen?

‘Klopt. Ik had die namen al bedacht toen ik het script schreef en tijdens de casting hield ik ze ook in mijn achterhoofd. Ik heb dus acteurs gekozen die bij de namen pasten of die er een interessant contrast mee vormden. Het idee dat de personages enkel een codenaam hebben, maakt ook deel uit van het concept van de film.’

Op welke manier?

‘Als we iemand ontmoeten, vragen we doorgaans meteen naar persoonlijke informatie: familienaam, beroep, studies, woonplaats. Het is alsof je een soort mentaal immigratieformulier invult. *(lacht)* In *Monos* laat ik al die informatie open. Je weet zelfs niet of de Monos voor een linkse of een rechtse groepering vechten. Zitten we in de

toekomst of het verleden? Is Rambo een jongen of een meisje? Als kijker moet je je met de personages identificeren via hun uiterlijk, hun présence en hun daden.’

Mogen we *Monos* eigenlijk een oorlogsfilm noemen?

‘Dat denk ik wel. Meer nog, ik denk dat ik een oorlogsfilm gemaakt heb die dichterbij de werkelijkheid aanleunt dan de meeste. We zijn films gewoon die een romantisch beeld van oorlog schetsen. Zeker in verhalen over de twee wereldoorlogen weet je altijd duidelijk wie de goeie en wie de slechten zijn en wat hun ideologie is. In *Monos* toon ik de oorlog vanuit het standpunt van de achterhoede en is helemaal niets duidelijk. Dat is typisch aan moderne oorlogsvoering. Kijk maar naar de conflicten in Syrië, Irak en Afghanistan.’

MONOS SPEELT VANAF 25 MAART IN DE BIOSCOOP

BIZARRE ATTRACTIE

Een introverte jonge vrouw wordt halsoverkop verliefd op... een pretparkattractie. Het Belgische drama *Jumbo* wist met zijn merkwaardige verhaal een groot Frans acteertalent te lokken: Noémie Merlant, de openbaring uit *Portrait de la jeune fille en feu*. 'In het rond gezwierd worden is een beetje als een orgasme krijgen.' **RUBEN NOLLET**

'Geïnspireerd door een waar verhaal', titelt *Jumbo* van de debuterende Belgische cineaste Zoé Wittock. Daar kijk je wel even van op als je vervolgens merkt wat de film in petto heeft. De hoofdfiguur is Jeanne, een jonge vrouw die nog bij haar moeder woont. Omdat ze sociaal contact liever mijdt, werkt ze 's nachts in haar eentje als poetsvrouw in het pretpark Plopsa Coö. Daar raakt ze volledig in de ban van een nieuwe attractie, een grote metalen arm die karretjes in het rond zwiert. Jeanne noemt het toestel Jumbo en begint beetje bij beetje echte gevoelens te ontwikkelen voor de machine. En wat meer is: die gevoelens blijken wederzijds.

Wittock kwam op het idee voor *Jumbo* toen ze een artikel las over Erika Eiffel, een tweevoudig olympisch kampioene boogschieten die verliefd werd op de Eiffeltoren en er zelfs mee in het huwelijk trad. Eiffel was ook niet de eerste zogenaamde 'objectseksueel',

want in 1979 trouwde de Zweedse Eija-Riitta Eklöf met de Berlijnse Muur. 'Jumbo is echter geen traktaat over objectseksualiteit', benadrukt Noémie Merlant, de Franse actrice die vorig jaar doorbrak met *Portrait de la jeune fille en feu* en de rol van Jeanne voor haar rekening neemt. 'Dit is in de eerste plaats een mooi en poëtisch liefdesverhaal. Jeanne is ook een moderne en sterke vrouw. Oké, ze is extreem introvert en timide, maar ze twijfelt nooit aan haar gevoelens. Ze beleeft haar passie ten volle en schaamt zich daar niet voor.'

Jumbo ging eind vorige maand in première op het filmfestival van Berlijn in aanwezigheid van Erika Eiffel. Dat was meteen ook de eerste keer dat Merlant de vrouw ontmoette. Om zich voor te bereiden op de rol nam ze geen contact op met Eiffel of andere mensen met die seksuele oriëntatie. 'Zoé en ik wilden een personage creëren dat op zich stond. Het mocht geen imitatie worden. Objectseksuelen

zijn ook allemaal anders. Wat ze gemeenschappelijk hebben, is dat hun band met voorwerpen, geluid en licht veel intenser is dan bij de meeste mensen.'

Merlant geeft toe dat het niet meeviel om te doen alsof ze diepe gevoelens voor een machine koesterde, al voegt ze eraan toe dat het idee niet helemaal absurd is. Het is zelfs herkenbaarder dan je zou denken. 'We hebben allemaal gevoelens voor bepaalde voorwerpen. Ik heb ook dingen waar ik aan gehecht ben omdat ze me herinneren aan belangrijke momenten uit mijn leven. Dan stelt het me gerust als ik die voorwerpen kan aanraken of ruiken.' Een voorbeeld haalt ze uit haar kinderjaren: 'Mijn knuffel was een stuk deken. Daar heb ik heel lang mee rondgelopen. Ik raakte het de hele tijd aan, ik streekde mijn gezicht ermee, ik rook eraan. Dat was heel intens.'

De grootste uitdaging voor Merlant was echter niet om passionele liefde voor een mechanisch toestel uit te stralen. Wat haar pas echt ongemakkelijk maakte, was het vooruitzicht dat ze erop zou moeten plaatsnemen. Haar hele leven heeft de actrice al een heilige schrik voor zulke attracties, een angst die ze voor de regisseur verborgen hield. 'Hoe dichterbij de dag kwam dat ik op Jumbo moest gaan zitten, hoe benauwder ik het kreeg', lacht ze. 'De nerveuze blik op mijn gezicht als die beveiligingsstang zich over mijn schouders sluit en de machine begint te draaien, is niet gespeeld. Ik was er zeker van dat mijn karretje zou afbreken of dat ik de camera in mijn gezicht zou krijgen.'

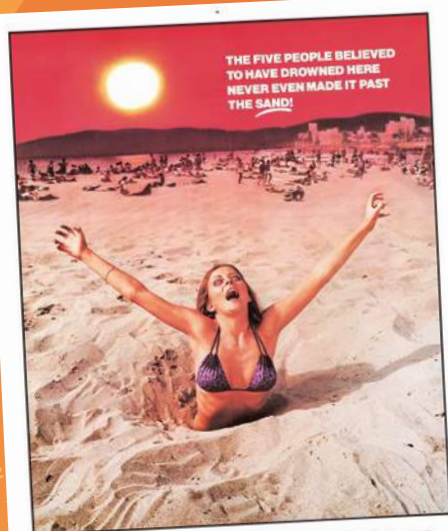
Achteraf bekeken was die doodsangst best handig, vindt Merlant. 'Als je smoorverliefd wordt, vraag je je ook af of je het zult overleven. Zoé had de machine ook goed gekozen. Als je in het rond gezwierd wordt, is het een beetje alsof je een orgasme krijgt. Je weet op den duur niet meer waar je bent en je geeft je over aan de sensatie.'

**JUMBO SPEELT VANAF 18 MAART IN
DE BIOSCOOP**

WORMEN & WORMGATEN

Moordenaars die creatief zijn met eetstokjes, wraakzuchtige tovenaars, door de tijd reizende vliegdekschepen en nazizombies met ongeziene onderwaterskills. Het zijn maar een paar van de bizarre delicatessen op het menu van de dertiende editie van het Offscreen Film Festival. Een greep uit al de cultpret die tussen 4 en 22 maart in verschillende Brusselse bioscopen te beleven valt. **STEVEN TUFFIN**

BLOOD BEACH (1980)

Jaws overtuigde bioscoopbezoekers ervan dat de zee allesbehalve veilig was, films als *The Horror of Party Beach* en *Night Tide* gingen een stapje verder en probeerden hen op het hart te drukken dat ook stranden uitermate onveilig waren. Hoort ook in dat rijtje thuis: *Blood Beach*, waarin een ondergronds monster het strand van Venice Beach in Los Angeles onveilig maakt. De tagline op de iconische poster – *Just when you thought it was safe to go back in the water... you can't get to it* – is een rechtstreekse knipoog naar die van *Jaws II*.

SQUIRM (1976)

Je hoeft je niet te schamen als de naam Jeff Lieberman je niets zegt, maar het zou wel zonde zijn mocht je zijn verrukkelijke B-klassiekers aan je voorbij laten gaan. In de jaren zeventig en tachtig combineerde de scenarist-regisseur zijn unieke gevoel voor humor en eigenzinnige kijk op de wereld met een inventieve lowbudget-aanpak in must-sees als *Just Before Dawn* en *Remote Control*. 's Mans wansmakelijkste project is *Squirm*, over een stadje dat belaagd wordt door vraatzuchtige aardwormen.

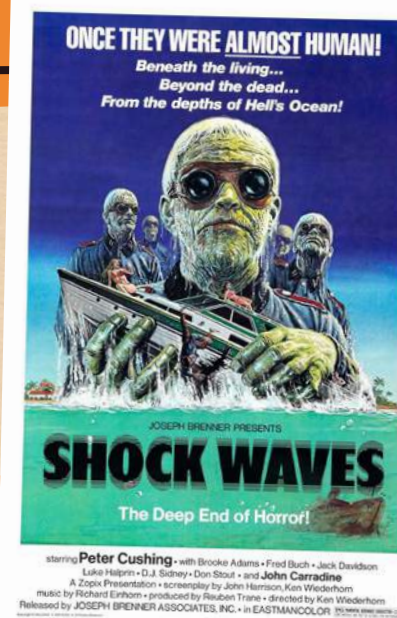
SHOCK WAVES (1977)

Enkele Amerikaanse schipbreukelingen worden belaagd door een legertje onode soldaten dat aangevoerd wordt door een voormalige SS-commandant, die wel erg goed op Peter Cushing lijkt. Dat is de premisse van *Shock Waves*, naast een genietbare portie zee- en strandhorror ook de oervader van het nazizombiegenre.

BLUE SUNSHINE (1977)

Nog zo'n Lieberman-klassieker is *Blue Sunshine*. De titel verwijst naar een soort lsd dat er mogelijk voor zorgt dat verschillende inwoners van Los Angeles eind jaren zeventig plots al hun haar verliezen en veranderen in psychotische killers. Of hoe het hippietijdperk tien jaar na Woodstock de finale doodsteek kreeg.

SWALLOW (2019)

Hoewel het Offscreen Film Festival uitmunt in hernemingen van cult-favorieten die zelden op het grote scherm te zien zijn, staan er ook steeds een aantal avant-premières en unieke voorstellingen van nieuwe films op het programma. Naast festivalfavorieten als *About Endlessness* en *Monos* passeert ook *Swallow*, een beklemmende David Fincher-achtige thriller over een zwangere huisvrouw die de drang voelt om alsmear grotere objecten in te slikken. Lezers die snel kokhalzen zijn gewaarschuwd.

THE ETERNAL EVIL OF ASIA (1995)

De Hongkongse cinema staat al sinds de jaren zeventig garant voor relatief keurig actiespektakel van regisseurs als John Woo en Ringo Lam. Er bestaat echter een parallel circuit van *exploitation movies* vol seks, geweld en bijzonder amoreel gedrag, met het Category III-keuringslabel – een extreme variant op onze onlangs ter ziele gegane KNT-rating. Een perfect voorbeeld is de horrorkomedie *The Eternal Evil of Asia*, waarin een Thaise tovenaars een groepje Chinese toeristen achterna zit die zijn zus verkracht en vermoord hebben.

THE UNTOLD STORY (1993)

Nadat het gestoorde hoofdpersonage van *The Untold Story* een van zijn vele slachtoffers gemarteld en verkracht heeft, vermoordt hij haar met een paar eetstokjes. Ondanks – of misschien juist vanwege – die gruwelijke taferelen groeide deze op feiten gebaseerde misdaadthriller uit tot een lokale kaskraker en viel hoofdrolspeler Anthony Wong in de prijzen op de Hong Kong Film Awards.

DOGS DON'T WEAR PANTS (2019)

De kans is klein dat *Dogs Don't Wear Pants* ooit het reguliere Belgische bioscoopcircuit zal halen. Daarvoor is dit Finse antwoord op de *Fifty Shades*-franchise – over een rouwende cardioloog die troost zoekt bij een dominatrix – veel te uitdagend. Een aanrader voor wie niet terugdeinst van extreme bdsm, kurkdroke humor én oprechte emoties.

vanaf 25 maart in de bioscoop

YOR: THE HUNTER FROM THE FUTURE (1983)

Door de tijd reizen is ondertussen zo ingeburgerd in de cinemacultuur dat zelfs een megablockbuster als *Avengers: Endgame* een scène bevat waarin zonder veel uitleg verwezen wordt naar andere films waarin het gegeven aan bod komt. Een titel die begrijpelijkerwijs niet over de tongen van Iron Man en co. rolt is *Yor: The Hunter from the Future* aka *Il mondo di Yor*, een Italiaanse *Conan the Barbarian*-rip-off over een prehistorische jager die op zijn pad richting een *Planet of the Apes*-achtige onthulling zowel dinosaurussen als zandmummies bekampt.

THE FINAL COUNTDOWN (1980)

Het onlangs overleden Hollywoodicoon Kirk Douglas vertolkte in *The Final Countdown* de kapitein van de USS Nimitz, een Amerikaans vliegdekschip dat via een wormgat van 1980 naar de vooravond van de aanval op Pearl Harbor in 1941 wordt gezapt. Al snel blijkt dat het gevaarte het verloop van WO II drastisch zou kunnen veranderen. 📺

WINNER
FILM FEST GENT
EXPLORE AWARD

WINNER
FILM FEST GENT
GEORGES DELERUE AWARD

A FILM BY ALEJANDRO LANDES

MONOS

MOCCV

Stu Bru 16

ACHTER HET FRONT

Kantemir Balagov is amper 28 jaar oud, maar met *Beanpole* is hij al aan zijn tweede langspeelfilm toe. Bovendien ging dit indringende oorlogsverhaal net zoals zijn debuut *Tesnota* in wereldpremière op het filmfestival van Cannes. Zullen we de Russische cineast maar een grote belofte noemen? 'Ik vond het mijn burgerplicht om deze film te maken.' **RUBEN NOLLET**

Ieja werkt net na WO II als verpleegster in een oorlogsziekenhuis en zorgt na de uren voor haar zoontje Pasjka. Door haar belevenissen aan het front lijdt ze aan PTSS, die zich soms fysiek manifesteert. Dan verstijft haar lichaam terwijl ze naar adem hapt. Wanneer Ieja's hartsvriendin Masja terugkeert, krijgt die te horen dat er iets vreselijks is gebeurd.

Beanpole is een verhaal vol leed en verdriet. De film speelt zich dan ook af in Leningrad (het huidige Sint-Petersburg), de stad die tweeënhalf jaar belegerd werd door de Duitsers en de grootste gruwel meemaakte. 'Als je vandaag door de stad wandelt,

hoor en voel je nog steeds echo's uit die tijd', zegt Balagov. 'Door onze film er te situeren, trekken we een parallel tussen de beschadigde stad en de beschadigde mensen die er wonen.'

'Ik kreeg het idee voor *Beanpole* toen ik het boek *De oorlog heeft geen vrouwengezicht* van Svetlana Alexijevitsj las', vervolgt de scenarist-regisseur. 'Daarin verzamelde ze getuigenissen van vrouwen die destijds meegevochten hebben. Ik besepte dat ik bitter weinig afwist van het leven van vrouwen tijdens en na de oorlog. Dat geldt trouwens voor heel mijn generatie. Ik vond het daarom mijn burgerplicht om dit onderwerp aan te pakken.'

Balagov bouwt rond dat thema een film die opvalt door zijn stilheid. Het lijkt alsof de oorlog iedereen zo heeft uitgeput dat ze in slow-motion leven en denken. Tegelijk oogt alles heel kleurrijk, een ongewone keuze voor een dergelijk verhaal. Rood, groen, oker: het zijn niet de tinten die je verbindt met een grauw oorlogsverleden.

'Ik heb die kleuren specifiek gekozen', verklaart de cineast. 'Rood staat voor bloed en roest, oker verwijst naar wonden. Omdat ik een contrast wilde creëren, heb ik er groen naast gezet, de kleur van het leven. Mijn lievelingsscène is die met de groene jurk. Toen de oorlog uitbrak, waren de personages amper achttien. Toen ze terugkwamen, waren ze vierentwintig, maar vanbinnen waren ze veel ouder geworden. Die groene jurk symboliseert de jeugd die ze gemist hebben en die ze nooit zullen terugkrijgen.'

Balagov is duidelijk een regisseur

die lang en diep nadenkt over de films die hij maakt. Hij getuigt ook van een rijpheid waar de meeste cineasten van zijn leeftijd nog lang niet aan toe zijn. Toch was film niet zijn eerste grote liefde. Zijn vader, een ondernemer, zette hem onbedoeld op het pad richting cinema. 'Toen ik een jaar of negentien was, gaf hij me een foto-toestel waarmee je ook kunt filmen. Ik begon er al snel mee te experimenteren. Eerst maakte ik korte scènes en sketches, later een webserie over het leven in mijn geboortestad Naltsjik.'

De toen prille twintiger zond die reeks naar de Russische regisseur Aleksandr Sokoerov (bekend van *Russian Ark*) en tot zijn grote verbazing werd hij uitgenodigd voor diens workshop aan de staatsuniversiteit van de autonome Russische republiek Kabardië-Balkarië. Hij zette prompt een punt achter de studies economie die hij begonnen was en de rest is geschiedenis.

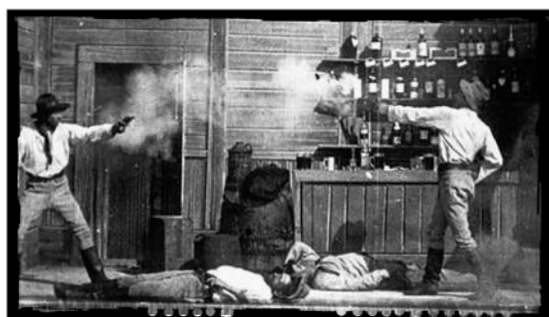
Acht jaar, drie kortfilms en twee langspeelfilms later staat Balagov te boek als een van de grote beloftes van de Russische cinema. En hij heeft zeker genoeg ambitie. 'Mijn volgende project? Dat heb ik nog niet beslist. Ik weet wel dat ik na twee films over het verleden iets wil maken wat zich in het heden afspeelt. Animatie interesseert me ook, net als een film gebaseerd op een game zoals *The Last of Us*. En ik wil een verhaal vertellen dat terugblik op de terroristische aanslag op een school in Beslan in 2004.'

Plannen genoeg, dus. **M**

BEANPOLE SPEELT VANAF 18 MAART IN DE BIOSCOOP

ANARCHIE DOWN-UNDER

Elk land heeft zijn historische helden met criminele inslag. In België inspireerden de plundertochten van Jan de Lichte onder meer een literaire klassieker van Louis Paul Boon en een tv-reeks met Matteo Simoni. In Australië wordt zo gedweept met de legendarische struikrover aka *bushranger* Ned Kelly dat er al een tiental films over hem gemaakt werden. Een selectie van de opmerkelijkste, eindigend bij de recentste: *True History of the Kelly Gang*. **STEVEN TUFFIN**

THE STORY OF THE KELLY GANG (1906)

Nog geen dertig jaar na zijn executie werd Ned Kelly het onderwerp van wat te boek staat als de eerste langspeelfilm aller tijden. In zes scènes van samen zo'n zestig minuten passeren de hoogtepunten uit het leven van de populairste der Australische *bushrangers*. De film was zo'n succes dat films over antiautoritaire helden zoals Kelly decennialang verboden waren in Australië.

THE GLENROWAN AFFAIR (1951)

Een van de slechtst ontvangen films uit de Australische geschiedenis – en niet alleen door de Kelly-nazaten die de aanhoudende uitbuiting van Neds nalatenschap grondig beu waren. 'Deze bijna onverdraaglijke brok geforceerde, amateuristische cinema zal de Australische filmindustrie vlug willen vergeten', schreef een lokale filmcriticus destijds.

NED KELLY (1970)

De eerste kleurenfilm over Ned Kelly kwam er niet bepaald zonder slag of stoot. Eerst ontstond er controverse omdat regisseur Tony Richardson en hoofdrolspeler Mick Jagger Britten waren. Tijdens de shoot verwondde de Rolling Stones-zanger zich aan een haperend neppistool en werden verschillende crewleden zwaar ziek. En nog voor de première verwierpen Richardson en Jagger het eindresultaat.

NED KELLY (2003)

Met een cast vol klinkende namen als Heath Ledger, Orlando Bloom, Naomi Watts en Geoffrey Rush en een budget van dertig miljoen dollar was dit niet alleen de meest prestigieuze, maar ook de braafste Ned Kelly-film. Van humor en geweld was amper sprake, van *Braveheart*- en *Gladiator*-achtige bravoure des te meer.

TRUE HISTORY OF THE KELLY GANG (2019)

Als een openingspancarte de titel van de film radicaal tegenspreekt – 'Nothing you are about to see is true' – weet je dat je met een tegendraads beestje te maken hebt. Dat is wel het minste wat je kunt zeggen over de nieuwste Ned Kelly-film. Regisseur Justin Kurzel (*Macbeth*, *Assassin's Creed*) voert de *bushranger* (vertolkt door George Mackay uit 1917) op als een bezeten punkrocker avant la lettre, die een dulle bende schurken in jurken aanvoert. **V**

**TRUE HISTORY OF THE KELLY GANG SPEELT VANAF
18 MAART IN DE BIOSCOOP**

STAANDE OVATIE

Voor het eerst in de geschiedenis van de Vertigo Awards waren de Oscars ons voor – tot zover onze voorbeeldfunctie. Toch kon dat de pret van deze vijfde editie niet drukken en werd er door onze lezers opnieuw naar hartenlust gestemd in vijf categorieën, en dit zowel van 2019 als aller tijden. Onze huisillustrator **TOK** stortte zich als een bezetene op de winnaars, de runner-ups en de ereprijs voor een Vlaams producentenduo dat recent duizelingwekkend grensverleggend werk heeft geleverd.

BESTE ACTRICE

MARGOT ROBBIE

OLIVIA COLMAN

SCARLETT JOHANSSON

2019

ADAM DRIVER

BRAD PITT

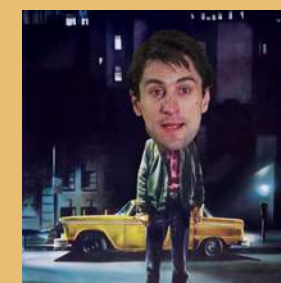
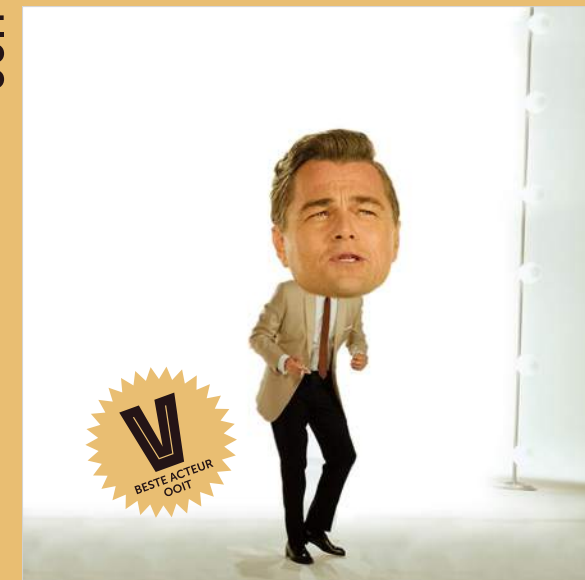
JOAQUIN PHOENIX

2019

BESTE ACTEUR

OOIT

LEONARDO DICAPRIO

ROBERT DE NIRO

DANIEL DAY-LEWIS

OOIT

MERYL STREEP

NATALIE PORTMAN

SCARLETT JOHANSSON

BONG JOON HO

MARTIN SCORSESE

OOIT

BESTE REGISSEUR

2019

QUENTIN TARANTINO

QUENTIN TARANTINO

STEVEN SPIELBERG

STANLEY KUBRICK

ONCE UPON A TIME
IN HOLLYWOOD

PARASITE

JOKER

OOIT

BESTE FILM

2019

PULP FICTION

THE GODFATHER

THE DARK KNIGHT

OOIT

RUNDSKOP

2019

DE PATRICK

YUMMY

TORPEDO

CLEO

COUREUR

BESTE VLAAMSE FILM

VERTIGO'S BESTE OOIIT AWARD

Goodfellas op 't Kiel, *Inglourious Basterds* in Turnhout en *Dawn of the Dead* in Maaseik: het lijken stuk voor stuk dagdromen van overambitieuze aspirant-regisseurs tijdens een zoveelste saai college op een van onze filmscholen. Hendrik Verthé en Kobe Van Steenberghe hebben echter bewezen dat filmdromen niet altijd bedrog hoeven te zijn. Met *Patser*, *Torpedo* en *Yummy* zijn de drijvende krachten achter het productiebedrijf A Team Productions uitgegroeid tot de koningen van de Vlaamse *pulp fiction*. En met een biopic over televisiepionier Paula Sémer en een lange versie van de gevierde kortfilm *Baghdad Messi* in de steigers, toont het topteam bovendien dat hun sky werkelijk geen *limit* heeft. 📺

JOAQUIN PHOENIX

A TODD PHILLIPS FILM

JOKER

WINNAAR
2 VERTIGO AWARDS
BEST MOVIE BEST ACTOR

NU OP DVD, BLU-RAY™
EN 4K UHD™

MediaMarkt

Carrefour

fnac
www.fnac.be

Standaard Boekhandel

cora

colruyt

DreamLand

Film Fest Gent On Tour: 'Beanpole'

1945, Leningrad. De Tweede Wereldoorlog heeft de stad verwoest, haar gebouwen gesloopt en haar burgers fysiek en mentaal uitgeput. Hoewel het beleg – een van de ergste in de geschiedenis – eindelijk voorbij is, zetten leven en dood hun strijd voort in de ruïnes die overblijven. Twee jonge vrouwen, Iya en Masha, zoeken naar betekenis en hoop in de strijd om hun leven weer op te bouwen.

"'Beanpole' establishes without question that Balagov is not one to miss any opportunity to turn the screws ever tighter on his characters, who are besieged on every imaginable front." — The Hollywood Reporter

"'Beanpole' is incredibly bleak, but crafted with such care that it's also deeply compelling. Events so disturbing that you long to look away are presented in images so striking that you cannot." — Variety

Info & tickets via filmfestival.be/ontour

Iedere maand organiseert Film Fest Gent een avant-première bij jou om de hoek. In maart gaat het festival On Tour met 'Beanpole' van de Russische filmmaker en 'wonderkind' Kantemir Balagov.

Op **dinsdag 17 maart** is 'Beanpole' te zien in deze filmzalen in Vlaanderen en Brussel:

- Studio Skoop (Gent)
- Cinema Cartoon's (Antwerpen)
- Cinema Lumière (Brugge)
- Leitheater (Deinze)
- CC Jan Tervaert (Hamme)
- CC Binder (Puurs)
- The Roxy Theatre (Koersel) op 16.03 i.p.v. 17.03
- Studio Geel (Geel)
- Cinema Westside (Evergem)
- CC Zoetegem (Zottegem)
- Flagey / CINEMATEK (Brussel)

System Crasher

REGIE Nora Fingscheidt
CAST Helena Zengel, Albrecht Schuch, Gabriela Maria Schmeide
SPEELDUUR 1u58
VANAF 4 maart in de bioscoop

Dit realistische portret van een onhandelbaar negenjarig meisje, op wie noch haar moeder noch maatschappelijk werkers vat hebben, was een van de Duitse uitschieters op de Berlinale 2019. Lichtjes verwant met *Mommy* van Xavier Dolan. **CHRIS CRAPS**

Pompei

REGIE Anna Falguères, John Shank
CAST Aliocha Schneider, Garance Marillier, Vincent Rottiers
SPEELDUUR 1u35
VANAF 4 maart in de bioscoop

Blijft de jonge Victor bij zijn uitzichtloze leven als kleine crimineel in een verdorde wereld? Of volgt hij zijn hart en probeert hij samen met de mooie Billie te ontsnappen? Minimalistisch drama dat zich spiegelt aan Antonioni's *Zabriskie Point*. **RUBEN NOLLET**

Queen & Slim

REGIE Melina Matsoukas
CAST Daniel Kaluuya, Jodie Turner-Smith, Bokeem Woodbine
SPEELDUUR 2u12
VANAF 11 maart in de bioscoop

Een Tinder-date verwordt tot een tragische roadtrip nadat Jodie Turner-Smith en *Get Out*-ster Daniel Kaluuya een gewelddadige flik vermoorden. Melina Matsoukas zet deze anti-*Bonnie & Clyde* kracht bij met de esthetiek van haar Beyoncé-videoclips. **STEVEN TUFFIN**

My Spy

REGIE Peter Segal
CAST Dave Bautista, Chloe Coleman, Kristen Schaal
SPEELDUUR 1u39
VANAF 11 maart in de bioscoop

Een CIA-agent met meer spieren dan inzicht laat zich de loef afsteken door een negenjarig meisje en zit vervolgens met haar opgescheept. Tot overmaat van ramp zitten enkele schurken hen achterna. Actiekomedie in de trant van *Kindergarten Cop*. **RN**

Mrs Lowry & Son

REGIE Adrian Noble
CAST Timothy Spall, Vanessa Redgrave, Wendy Morgan
SPEELDUUR 1u31
VANAF 25 maart in de bioscoop

Dit claustrofobische drama verkent de relatie tussen L.S. Lowry, een van Englands grootste kunstschilders van de vorige eeuw, en zijn moeder die hem keer op keer vernedert. Klasbakken Timothy Spall en Vanessa Redgrave schitteren in dit neefje van *Mr. Turner*. **CC**

Op vertigoweb.be
vind je elke woensdag
nieuwe recensies

CLASSICS RESTORED FESTIVAL

Ooit moest bij de restauratie van een film elk frame met de hand worden bewerkt. Een monnikenarbeid, want er gaan meestal 24 frames in één seconde film. Dankzij digitale processen kan dat tegenwoordig niet alleen sneller, er zijn ook meer mogelijkheden. Het aantal restauraties is de jongste jaren dus sterk toegenomen en gespecialiseerde festivals, zoals Il Cinema Ritrovato in Bologna, worden almaar populairder.

Cinematek organiseerde al twee jaar op rij het Restored!-programma en ook Classics Restored lijkt een vaste waarde te worden. In Gent en Kortrijk worden recente restauraties van onder meer *Crash* (David Cronenberg), *Golden Eighties* (Chantal Akerman) en *Ordet* (Carl Theodor Dreyer) vertoond, voorafgegaan door introducties. **CHRISTOPHE VERBIEST**

IN MAART IN KASK, GENT & BUDA, KORTRIJK

FLORIS VANHOOF: THE WANDERING LIGHT

Muzikant, beeldend kunstenaar en filmmaker: Floris Vanhoof is het allemaal en vaak ook tegelijk. Hij daagt de kijker/luisteraar graag uit: het gehoor en het zicht worden soms tot in het extreme op de proef gesteld. Desondanks (of misschien wel net daardoor) won hij in 2015 de publieksprijs van de Young Belgian Art Prize. Zijn installaties zijn vaak bricolages van allerhande toestellen. Zo stelt hij tijdens Museum Night Fever op 14 maart in Cinematek zijn Brainwave Controlled Film Projector voor. Via een EEG-sensor wordt de elektromagnetische stroming in Vanhoofs hoofd gemeten. Die hersengolven bepalen de snelheid van een 16mm-filmprojector. Het projectietempo verhoogt als Vanhoof zich concentreert en vertraagt als zijn aandacht verslapt. Hij past dit toe op zijn jongste film.

Die avond opent in Cinematek ook een Vanhoof-expo, *The Wandering Light*. Hij toont er onder meer de Vloeibare Computer, een variant op de zoötroop, een toestel waarmee in de negentiende eeuw een illusie van beweging gecreëerd werd. Vanhoofs versie is opgebouwd uit een Leslieversterker (die vibrato en tremolo omzet in psychedelische klanken) en tot geometrische figuren versneden karton. Ook zal Vanhoof de Wunderkammer van Cinematek, een permanente collectie van uitvindingen uit het precinema-tijdperk, onder handen nemen en een persoonlijke toets geven. **CV**

TOT 30 APRIL IN CINEMATEK, BRUSSEL

BLACK HISTORY MONTH

Sinds 1970 worden in de Verenigde Staten sleutelfiguren en -momenten uit de geschiedenis van de Afrikaanse diaspora herdacht en gevierd tijdens Black History Month. Sinds 2018 is er ook een Belgische tegenhanger en die staat dit jaar in het teken van het holistische welzijn van de zwarte gemeenschap in België.

In De Cinema in Antwerpen wordt dat vertaald in een reeks films 'rond de wortels van onze gezondheid'. Is er onder meer te zien: *L'homme qui répare les femmes: la colère d'Hippocrate*, een documentaire van Thierry Michel over Denis Mukwege, de Congolese gynaecoloog die voor zijn strijd tegen seksueel geweld als oorlogswapen twee jaar geleden de Nobelprijs voor de Vrede kreeg. Ook *Atlantique*, het indringende debuut van de Frans-Senegalese Mati Diop, staat op het programma. **CV**

IN MAART IN DE CINEMA, ANTWERPEN

MONA HATOUM

De in 1952 geboren Palestijnse Mona Hatoum is de afgelopen jaren uitgegroeid tot een gewaardeerde kunstenares. Vier jaar geleden mocht ze zelfs exposeren in het Centre Pompidou en Tate Modern. Haar oeuvre is uiterst gevarieerd: van sculpturen en installaties over foto's en video's tot films, waarvan er vier uitzonderlijk in een filmzaal vertoond worden.

In *Changing Parts* probeert Hatoum te ontsnappen vanonder een met modder besmeurd plastic membraan. De ontheemding van het Palestijnse volk is een rode draad in Hatoums oeuvre, zoals blijkt uit *Eyes Skinned*, net als de plaats die het vrouwenlichaam inneemt in een door mannen gedomineerde samenleving (*So Much I Want to Say*). **CV**

OP 23 MAART IN ART CINEMA OFFOFF, GENT

VERTIGO

selecteert uit het film- aanbod van

De volledige programmatie kun je vinden op vier.be, vijf.be en zestv.be.

Dunkirk

The Dark Knight-regisseur Christopher Nolan kreeg alle handen op elkaar met deze overrompelende WO II-film over Operatie Dynamo, de evacuatie van tienduizenden geallieerde soldaten die op het strand van het Franse Duinkerke door de Duitse troepen waren omsingeld.

7 maart om 20.25 uur

Collateral Beauty

Een verrassend ernstige Will Smith krijgt het gezelschap van onder meer Edward Norton, Keira Knightley, Kate Winslet en Helen Mirren in dit drama over een succesvolle reclamemaker die na de dood van zijn dochtertje zowel emotioneel als professioneel in het slop raakt.

19 maart om 20.35 uur

Invictus

Voor dit op feiten gebaseerde drama van Clint Eastwood kroop Morgan Freeman in de huid van de Zuid-Afrikaanse president Nelson Mandela. Die wil samen met de coach van het nationale rugbyteam (Matt Damon) de natie verenigen door het WK in eigen land te winnen.

24 maart om 22.20 uur

The Brave One

Jodie Foster was nooit furieuzer dan in deze *Death Wish*-achtige thriller waarin ze zich na de moord op haar geliefde ontpopt als een vigilante die zonder blikken of blozen de straten van New York ontdoet van gespuis. Het leverde haar zowel kritiek als een Golden Globe op.

11 maart om 20.35 uur

Doc Hollywood

Back to the Future-ster Michael J. Fox leende voor deze amusante romcom zijn guitige tronie aan een dokter die met zijn auto crasht in een dorpje en dik tegen zijn zin gemeenschapsdienst moet doen in het lokale ziekenhuis, waar hij verliefd wordt op een verpleegster.

15 maart om 22.05 uur

The Intern

Schermlegende Robert De Niro amuseert zich in deze leuke tragikomedie te pletter als een gepensioneerde weduwnaar die zich thuis dood verveelt en aan de slag gaat als stagiair bij de modewebwinkel van Anne Hathaway, met wie hij een heel speciale band ontwikkelt.

26 maart om 20.35 uur

Thank You for Your Service

Miles Teller uit *Whiplash* en de *Divergent*-franchise speelt de hoofdrol in dit bikkelharte biografische drama over drie Amerikaanse soldaten die terugkeren uit Irak en tot hun frustratie vaststellen dat het niet zo makkelijk is om in de maatschappij te re-integreren.

28 maart om 20.25 uur

FILM *My Neighbor Totoro***REGIE** Hayao Miyazaki**SPEELDUUR** 1u26**JAAR** 1988

PLOT: Wanneer de zusjes Satsuki en Mei naar het Japanse platteland verhuizen om dichterbij hun zieke moeder te zijn, raken ze bevriend met Totoro, een wonderlijk wezen dat in de nabije bossen woont.

STEVEN TUFFIN: ‘Hayao Miyazaki wordt weleens de Japanse Walt Disney genoemd. Mee eens?’

JONAS GOVAERTS: ‘Deels. Wat ik zo cool vind aan het wezen uit de titel, is dat het tegelijk schattig en gevaarlijk oogt. Wanneer Mei voor het eerst op zijn buik kruipt, vrees je even dat Totoro haar met huid en haar op zal vreten. Het is allemaal wat minder braaf dan bij Disney.’

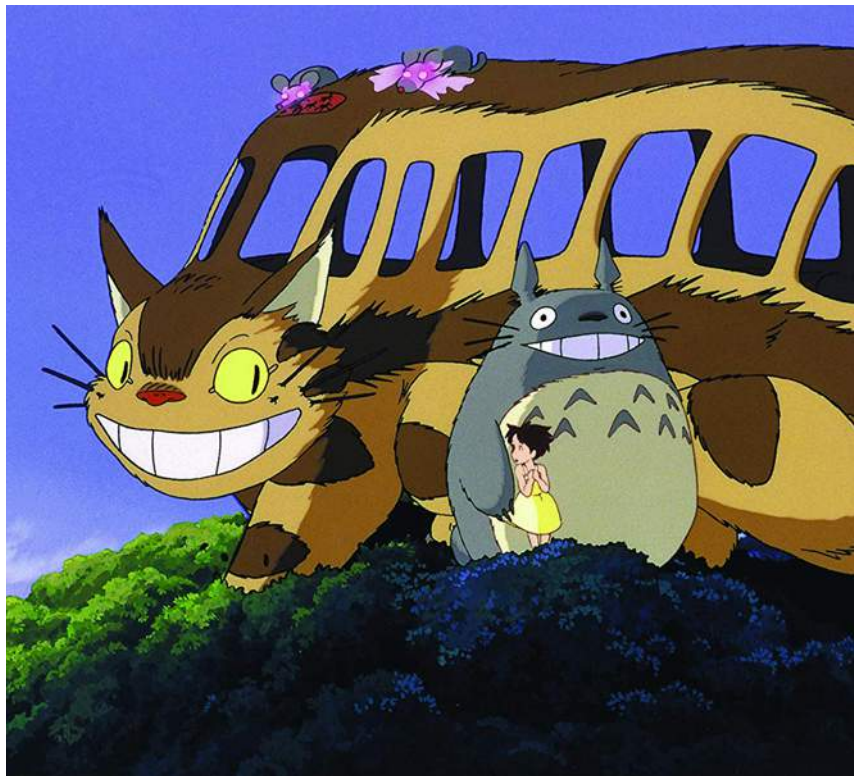
ST: ‘Niettemin: de invloed van Miyazaki’s animatiestudio Studio Ghibli op Disney en Pixar is onmiskenbaar. Net als *My Neighbor Totoro* hebben de *Frozen*-films bijvoorbeeld geen echte antagonist. En *Onward*, de nieuwste Pixar, bevat best zware thema’s, zoals de dood van een ouder. Daar hoefde je vroeger bij Disney niet mee af te komen.’

JG: ‘En *Bambi* dan?’

ST: ‘Lap, daar gaat mijn theorie. (lacht) Soit, ik blijf erbij dat Miyazaki zijn westerse tegenhangers heeft doen inzien dat animatie best uitdagend mag zijn. Zonder Ghibli geen *Inside Out* of *Ratatouille*, daar ben ik van overtuigd.’

JG: ‘Je voelt wel dat Miyazaki heel goed naar bepaalde westerse jeugdfilms heeft gekeken. De scène waarin Mei, Satsuki en Totoro over de bossen vliegen komt toch recht uit *E.T.*?’

ST: ‘Er zit ook flink wat Lewis Carroll in: het personage van de Katbus, een griezelig grote kat die kan transformeren tot een schoolbus, lijkt mij bijvoorbeeld een rechtstreekse

verwijzing naar *Alice in Wonderland*.’

JG: ‘De waarden die de film uitstraalt, zijn dan weer inherent Japans: respect voor de ouderen, bijvoorbeeld. Ook het idee van een gemeenschap die samenkomt in een tijd van crisis, zoals gebeurt in de finale van de film, is iets wat erg leeft in het Verre Oosten.’

ST: ‘En toch: hoe specifiek Miyazaki inzoomt op de Japanse cultuur, hoe universeler de film aanvoelt. Wat vind jij overigens van het tekenwerk van Kazuo Oga, de vaste artdirector van Studio Ghibli? Het heeft even geduurd voor de westerse pers mee was met zijn stijl. Zo werd het feit dat de achtergronden niet bewogen door sommige critici gezien als luiheid.’

JG: ‘Ik vind die schetsmatige look net verfrissend. Je hebt niet het gevoel dat Miyazaki wil uitpakken met zijn visuals, wat bij Disney en Pixar vaak wel het geval is.’

ST: ‘Dat klopt wel. Als ik Pixar-medewerkers interview, gaat het vaak meer over de techniek dan over het

verhaal: ‘Let op, het water oogt dit keer honderd procent fotorealistisch!’ Bij Miyazaki mag je tenminste de menselijke hand voelen.’

JG: ‘Wist je overigens dat er een korte Katbus-spin-off bestaat, die je enkel in het Studio Ghibli-museum in Tokio kunt bekijken? Ook dat vind ik cool aan Miyazaki: hij behoedt zijn oeuvre voor exploitatie.’

ST: ‘Tot op zekere hoogte. Er is toch maar mooi een Ghibli-pretpark op komst in 2020. Miyazaki was ook altijd gekant tegen streaming, maar ik heb *Totoro* wél op Netflix bekeken.’

JG: ‘De originele of gedubde versie?’

ST: ‘De Japanse versie, met Engelse ondertitels: de enige juiste manier, volgens Miyazaki-fanatici. (lacht) België telt overigens verrassend veel Studio Ghibli-fans: telkens als ik er iets over post op de *Vertigo*-website, wordt dat artikel massaal gedeeld.’

JG: ‘Een Miyazaki-manie, zeg maar?’

ST: ‘Ik hou het liever op Ghibli-fever.’ (lacht) 🍵

A FILM BY NICK BROOMFIELD

MARIANNE & LEONARD WORDS OF LOVE

“A REMARKABLE FILM
ABOUT LEONARD COHEN
AND HIS MUSE”

FILM THREAT

“WILL BRING TEARS
TO THE EYES OF
ANYONE EVER TOUCHED
BY LEONARD COHEN'S
MUSIC.”

RADIO TIMES

“HAUNTINGLY
BEAUTIFUL.
PACKS AN
EMOTIONAL
PUNCH.”

LITTLE WHITE LIES

★★★★★
“A BEGUILING TALE
OF MUSIC, HEARTBREAK
AND LIFE WITH
LEONARD COHEN”

THE TELEGRAPH

★★★★★
“RIVETING”

THE GUARDIAN

Vanaf 18 maart in de bioscoop

KEW MEDIA DISTRIBUTION PRESENTS A LAFAYETTE FILM PRODUCTION MARIANNE & LEONARD: WORDS OF LOVE DIRECTED BY NICK BROOMFIELD PRODUCTION DESIGNER BARNEY BROOMFIELD EDITOR MARC HOEFERLIN ORIGINAL SCORE NICK LAIRD-CLOWES
EXECUTIVE PRODUCERS CHARLES FINCH, PATRICK HOLLAND, CASSIAN ELWES, LISA SAVAGE, JAN CHRISTIAN MOLLESTAD, TONY PALMER, RUDI DOLEZAL
PRODUCED BY NICK BROOMFIELD, MARC HOEFERLIN, SHANI HINTON, KYLE GIBBON
UNIVERSAL PICTURE OF MAGIC ENTERTAINMENT lumiere
©2019 Words and Poems Ltd.

www.marianneandleonard.com

Atlantis Dubai, een wereld weg van het dagelijkse leven

Ontdek deze majestueuze citytrip van A tot Z

- ✓ Luxe 8-daagse citytrip met rechtstreekse vlucht vanuit Brussel
- ✓ Vanaf € 1290 p.p., supertarief kids -11j: € 599 p.p.
- ✓ Afreisdata 2020: 06/04, 02/07, 09/07, 16/07, 23/07, 06/08, 13/08 en 20/08
- ✓ 2 nachten in A Loft Dubai Deira, 4 nachten in Atlantis The Palm
- ✓ Inclusief excursies Dubai, Burj Khalifa en nog veel meer...

-€ 900

p.p. goedkoper
dan elders

9,5/10

ongelofelijk
hoge score